

поради височината не успѣлъ. Въ това време пушките продължавали да гърмятъ, а виковетѣ: „удряйте, тичайте, дръжте!“ оглушавали въздуха. Мжчилъ се да стреля и той, но нападателитѣ го обкръжили, приближили се до него и го уловили. Бързо му хванали ръцетѣ, измъкнали револверитѣ и го вързали. Следъ това го откачили отъ плета и го вѣвѣли окървавенъ въ хана. Той билъ раненъ въ лѣвото ухо и въ главата.

Тържеството на турцитѣ било голѣмо. На запитванията имъ, той ли е Левски, апостолътъ отричалъ, като казвалъ, че е пѣт-никъ-търговецъ. За другаря си казалъ, че съ него не се познава и че тукъ, въ ханчето, го срѣщналъ случайно. Но турцитѣ знаели вече, че той е Левски, защото той билъ издаденъ.

Стражаритѣ навързали тримата — Левски, Н. Цвѣтковъ и ханджията — и ги откарали въ Ловечъ. Следъ това ги изпратили въ София на съдъ.

Левски предъ съда. Левски билъ въведенъ, окованъ въ вериги, въ съдебната зала. Съденето било публично, поради това въ съда и около него имало много хора. Настѣпило общо раздвижване. Всѣки искалъ да види голѣмия бунтовникъ. А той седѣлъ на стола, отслабналъ, съ превързана глава и мълчалъ. Председателятъ на съда съобщилъ на Левски всичко, което разкрилъ Общи, като му посочилъ и комитетскитѣ вещи — печати, писма, устави и пр. Левски отрекалъ, че се познава съ Общи, а на другитѣ въпроси не отговорилъ нищо, само мълчалъ. Довели въ съда Общи, който още не билъ обесенъ и съпоставили двамата очи съ очи. Левски пакъ отрекълъ, че се познава съ Общи. Но Общи потвърдилъ, че това е Левски и повторилъ всичко, което разкрилъ по-рано. Левски слушалъ, слушалъ, па заплюлъ Общи въ лицето и го накаралъ да замлъкне.

Обесването на Левски. Съдътъ осъдилъ Левски на смъртъ. Той билъ обесенъ на 19 февруарий 1873 год. край града, на същото мѣсто, гдето днесъ се издига въ София неговиятъ паметникъ. Присѣдствували полицейскитѣ власти, много войници и стражари. На гърдитъ му окачили табличка съ надписъ: „Главатаръ на бунтовницитѣ“.

Така загина великиятъ апостолъ, неустрашимиятъ юнакъ и истинския организаторъ на българското въстание. Върху неговитѣ кости израстна по-сетне свободата на България.

Д. Чолаковъ

Редакторъ-основатель: † Добри Чолаковъ
Редактори: Ст. Чилингировъ, Хр. Спасовски и Зл. Чолакова
Издава Добромиръ Чилингировъ

Годишенъ абонаментъ 40 лв. Чекова смѣтка № 1226.

Адресъ: София, Подуени, ул. „Буная“ 16.

Печатница „Стопанско Развитие“, „Веслецъ“, 5 — София.